

Takáts Gyula

EGY FÜGEFÁT RAJZOLTAK

A magyar orfikus versek közül

Fölragyog, s mint óriási ostya
a berket a hold föloldja.
A pásztort és a csikászt,
aki a lápsziget kútjába fült...

Ragyog az ostya,
és a tőzegen fehérén
zsombékolnak át,
foltozva hálót,
bontott vejszét,
az eltűnt csordát
és rejtett halált...

Jöttek s jönnek a pásztorok
és pázsit-fűre ülve
egy fügefát rajzoltak
zöld pintes üvegemre...

Velük a hold már
nem is ostya,
Szent Dáviddal mintha
ezüst cigány volna
s egy szál nádra dülve
nekünk hegedülne...
S akkor a fügefán
fölvillant a berken
az almán túli táj...

Nem alma, fügefa alatt
Éva és Ádám után,
már nem is a tiltott,
fénylett a túlon-túli táj...

Nézték a pásztorok,
hogyan ragyog
és zsombékolva sáron át,
hozták a hirt
és vitték is tovább,
mint hajdanán azok...

Hozták, hogy ott
se csorda, se háló,
és elindult onnan
ide az út...

Holdon túli asztronauták
pintes üveg körül,
fügefa alatt,
pikkelyezni kezdték
a berki halakat...

Sajó László

AZ ÚT VÉGÉN

Orbán Ottónak

Lábnymokkal telestemplizve a hó,
jaj de ez az út nem a tavasz csaltosába visz,
hol férfivá lett istenek henteregnek
kedvükért állattá változott asszonyokkal

Az út végén az utolsó madárember, egy pingvin
toporog a befagyott tenger előtt – körülnéz,
figyeli-e isten, amint száraz lábbal átkel
a láthatáron és satnya szárnyain égbeevickél.